

Wiadomość Tygodnia

ZAPOWIEDŹ III KONGRESU MŁODYCH OSÓB KONSEKROWANYCH

Częstochowa 2015

W drodze życia dla Boga – Duch Święty formuje nasze serca do wolności dzieci Bożych. Żyjąc z Bogiem i dla Boga, poddając się nieustannemu działaniu Ducha Świętego, osoby konsekrowane czerpią inspirację swojej posługi i bycia dla innych z każdej chwili dnia, z każdego spotkania i relacji z drugim człowiekiem oraz z każdego wydarzenia. W tym duchu, już w listopadzie 2017, spotkało się 18 osób z różnych zgromadzeń i instytutów życia zakonnego, by rozpocząć prace nad III Kongresem Młodych Konsekrowanych.

W pierwszych etapach prac wyłoniło się hasło III Kongresu „**WOLNI W DUCHU ŚWIĘTYM**”, któremu towarzyszyć będzie biblijne motto „...gdzie jest **DUCH PANA, tam jest wolność**” (2 Kor 3, 17).

Kongres odbywać się będzie w Krakowskich Łągielnikach, a głównym miejscem spotkań będzie Sanktuarium Bożego Miłosierdzia oraz Centrum św. Jana Pawła II.

W dalszych pracach powstał plan Kongresu, który obejmuje Eucharystię, konferencje, spotkania w grupach, czas na dzielenie się doświadczeniami i poznanie siebie nawzajem – czas na modlitwę i rekreację – wszystko po to, by doświadczyć bogactwa jedności w Duchu Świętym pośród różnorodności charyzmatów.

Zachęcając do liczego udziału, przedstawiamy ramowy plan poszczególnych dni:

Czwartek 13.09.2018r.

od godz. 14.00 – recepcja
16.30 – Eucharystia
18.00 – kolacja
19.30 – spotkanie wszystkich uczestników w auli w Centrum Jana Pawła II
20.00 – spotkanie w grupach

Piątek 14.09.2018r.

7.30 – śniadanie
8.30 – Jutrznia w auli Centrum Jana Pawła II
8.50 – katecheza biblijna – Lectio Divina
10.30 – praca indywidualna ze Słowem Bożym
11.30 – przygotowanie do Eucharystii
12.00 – Eucharystia – Centrum Jana Pawła II
13.30 – obiad
15.00 – spotkanie w grupach
17.00 – Nieszpory połączone ze świadectwami
18.30 – kolacja
19.30 – Droga Krzyżowa – Sanktuarium Miłosierdzia Bożego

Sobota 15.09.2018 r.

7.30 – śniadanie
8.30 – Jutrznia
8.50 – konferencja
10.30 – praca w grupach
12.00 – Koronka do Miłosierdzia Bożego – aula Centrum Jana Pawła II
12.15 – konferencja

13.15 – obiad
 15.30 – spotkanie na Wawelu
 16.30 – Eucharystia
 18.30 – kolacja
 20.00 – Koncert Uwielbienia

Niedziela 16.09.2018r.

7.00 – Eucharystia – Sanktuarium Miłosierdzia Bożego
 8.15 – śniadanie
 9.00 – panel z zaproszonymi Gośćmi
 12.00 – obiad (prowiant)

Prace nad Kongresem nadal trwają, więc plan może jeszcze ulec niewielkim zmianom, jednak już dziś serdecznie zapraszamy do udziału w tym niezwykłym spotkaniu. Wśród zaproszonych gości, którzy ubogacą nas swoim słowem i świadectwem znaleźli się między innymi ks. Krzysztof Wons SDS, o. Stanisław Jarosz OSPPE, s. Anna Bauchan.

Pozwólmy zatem Duchowi Świętemu, aby nas wyzwalał, rozszerzał nasze serca, czynił nas prawdziwie nowymi, jednoczył oraz budował w nas Dom, w którym tak my jak i Bóg są u siebie – Dom pełen życia. On zgromadzi nas we wspólnocie i poprowadzi nas w świat wolności! *W imieniu Komitetu organizacyjnego S. Tymoteusza Brożyna, Służebniczka Śląska.*

Wiadomości krajowe

ŚWIĘTO MIŁOSIERDZIA W ŁAGIEWNIKACH

O konieczności rachunku sumienia z solidarności i braterstwa, uleczeniu pamięci jednostek i narodów w przestrzeni miłosierdzia oraz o przemianie świata modlitwą i cierpieniami mówili w łagiewnickim Sanktuarium Bożego Miłosierdzia krakowscy biskupi z racji obchodzonego święta Bożego Miłosierdzia. W Łagiewnikach modliło się ok. 150 tys. pielgrzymów z ponad 30 krajów świata. Obchody rozpoczęły się w sobotni wieczór. Wówczas odbyło się nabożeństwo Drogi Miłosierdzia pod hasłem „Krzyż niosący nadzieję”, czuwanie modlitewne oparte na tekstach św. Faustyny oraz różaniec w intencji ojczyzny. O północy honorowy kustosz sanktuarium bp Jan Zając odprawił Mszę św. W trakcie homilii powiedział, że spotkanie apostołów z Jezusem stało się poruszającym doświadczeniem, ponieważ wyrwało ich z lęku i niepokoju, obudziło odwagę w wyznawaniu wiary. „Tylko osobiste spotkanie z Chrystusem prowadzi do zwycięstwa. Wszystko bowiem co z Boga zrodzone, jak mówi Pismo Święte, zwycięża świat” – wyjaśniał hierarcha.

Centralnej Mszy św. przy ołtarzu polowym przewodniczył abp Marek Jędraszewski. W homilii podkreślał, że uwierzyć w Chrystusa Zmartwychwstałego i w konsekwencji w Boże Miłosierdzie, oznacza zobowiązanie do tego, by sobie nawzajem okazywać miłosierdzie. „Musimy kochać każdego innego człowieka, który także Bożego miłosierdzia dostąpił. Jakże ja mogę potępiać czy odwracać się od brata, choćby on wyrządził mi krzywdę?” – wyjaśniał. Dodał, że „nasza ufna modlitwa i w cichości znoszone cierpienia, jeśli złączone są z Chrystusem, mogą przyczynić się do przemiany tego świata i do jego zbawienia”.

Kilkadziesiąt tysięcy wiernych zgromadziło się w łagiewnickim sanktuarium w Godzinie Miłosierdzia, której przewodniczył kustosz ks. Franciszek Ślusarczyk. Pielgrzymi modlili się m. in. za chrześcijan cierpiących i prześladowanych z powodu swojej wiary, a także za ojczyznę i państwa, w których toczą się konflikty zbrojne. Po nabożeństwie Mszę św. przy ołtarzu polowym odprawił krakowski biskup pomocniczy Damian Muskus OFM. W homilii wskazywał, że źródłem ludzkiej wolności jest prawda, „również trudna prawda o przeszłości, z którą trzeba się pojednać, za którą czasem trzeba przeprosić, która czasem oczekuje od nas przebaczenia”. „Aby ten proces pojednania i przebaczenia przyniósł owoce pokoju, musi odbywać się w przestrzeni miłosierdzia” – podkreślał.

Kaznodzieja zauważył, że w ludziach i narodach wciąż silna jest pokusa ucieczki przed przeszłością. „Wciąż silna jest pokusa, by wymazać niechlubne momenty życia czy wyrwać szczególnie wstydlive karty historii. Nierzadko ta pokusa przeradza się w próby manipulacji prawdą lub jej instrumentalnego traktowania” – ubolewał. „Ucieczka przed pamięcią ostatecznie jest jednak drogą donikąd. Co więcej, staje się

źródłem konfliktów, rozdarcia i strachu” – dodał.

„Miłosierdzie sprawia, że możemy pojednać się z samymi sobą i swoim życiem, zaakceptować rany, które nas tworzą i zobaczyć ich zbawczy sens” – mówił hierarcha. „W blasku miłosierdzia każda historia, choćby najbardziej bolesna i ciemna, może rozbłysnąć nadzieją i pokojem” – dodał.

Do rachunku sumienia z wzajemnej miłości, braterstwa i solidarności zachęcał kard. Stanisław Dziwisz, który przewodniczył wieczornej Mszy św. w bazylice Bożego Miłosierdzia. Hierarcha podkreślał, że Kościół nie może poprzestać na wspomnianiu wielkich świadectw miłosierdzia, ale jest powołany do tego, by to świadectwo składać w każdym pokoleniu.

Kard. Dziwisz mówił, że Kościół często wraca do doświadczenia pierwotnej wspólnoty uczniów Jezusa Chrystusa, która zaczęła się tworzyć w Jerozolimie po Jego zmartwychwstaniu. Dodał, że znakiem rozpoznawczym tej wspólnoty była wzajemna miłość, wzajemne braterstwo i solidarność.

Tegoroczne świętowanie Niedzieli Bożego Miłosierdzia, w związku z jubileuszem 100-lecia odzyskania niepodległości, odbywa się pod hasłem „Miłosierdzie źródłem wolności”. W krakowskich Łagiewnikach zgromadziło się ok. 150 tys. wiernych z ponad 30 krajów świata, m. in. z USA, Ukrainy, Argentyny, Kanady, Słowacji, Węgier, Irlandii, Niemiec, Hiszpanii, Francji, Włoch, Austrii, Wielkiej Brytanii, Libanu, Indii, Filipin, Chin i Korei.

Uroczystości odbywają się w roku 80-lecia śmierci św. Faustyny i 150. rocznicy obecności Zgromadzenia Matki Bożej Miłosierdzia w Krakowie.

Święto Miłosierdzia Bożego obchodzone jest w pierwszą niedzielę po Wielkanocy, czyli II Niedzielę Wielkanocną, zwaną obecnie Niedzielą Miłosierdzia Bożego. Inspiracją dla ustanowienia tego święta

było pragnienie Jezusa, które przekazała Siostra Faustyna. Pan Jezus powiedział do niej: „Pragnę, ażeby pierwsza niedziela po Wielkanocy była świętem Miłosierdzia”. Za: www.milosierdzie.pl

PRZEŁOŻONE ZAKONNE OBRADUJĄ W WARSZAWIE

Myślą przewodnią wiosennego Zebrania Plenarnego Konferencji Przełożonych Wyższych Żeńskich Zgromadzeń Zakonnych, będzie młodzież, jej oczekiwania, pragnienia i nadzieje. Spotkanie będzie miało miejsce w Warszawie, w siedzibie Sekretariatu KEPu w dniach 10-12 kwietnia b.r. Siostry wystuchają relacji z socjologicznych badań nad młodzieżą, zapoznają się z wynikami ankiety przeprowadzonej w Polsce w

perspektywie jesiennego Synodu i dokumentu opracowanego w czasie przed-synodalnego spotkania młodych w Rzymie oraz powrócą do refleksji nad dezyderatami zgłoszonymi przez młodzież konsekrowaną.

Ze względu na 100 lecie odzyskania niepodległości, m. Krystyna Dębowska, historyk, przedstawi wkład wspólnot życia konsekrowanego i niektórych znaczących zakonnic w odzyskanie niepodległości i w dzieło odbudowy Kraju. Ks. Bp Krzysztof Zadarko będzie mówił o problematyce związanej z handlem ludźmi. Jest to temat ważny dla

nas, Konferencja bowiem współpracuje, przez swą Sekcję Bakhita, z międzynarodową siecią przeciwdziałania temu haniebnemu procederowi i różnym formom współczesnego niewolnictwa. Ponadto stałym tematem Zebrań są sprawy bieżące Kościoła i naszych Instytutów, których tym razem jest sporo. Zebranie otworzy, jak to jest już w tradycji, J. E. Ks. Abp Salvatore Pennacchio, Nuncjusz Apostolski w Polsce, będzie też obecny Przewodniczący Komisji ds. Życia Konsekrowanego J.E. Bp Jacek Kiciński. Za: www.zakony-zenskie.pl

KAPITUŁA U KANONIKÓW – NOWY WIZYTATOR

Mszą św. w bazylice Bożego Ciała w Krakowie rozpoczęła się, we wtorek 3 kwietnia, kapituła Polskiej Prowincji Zakonu Kanoników Regularnych Laterańskich.

W kapitule brało udział 15 współbraci reprezentujących wszystkich Kanoników Regularnych z Polskiej Prowincji. Uczestniczył w niej opat zakony Giuseppe Cipollini CRL z Rzymu.

W czasie kapituły jej uczestnicy na drodze głosowania wybrali nowego wizytatora ks. Dariusza Kaczyńskiego CRL. Kadencja prowincjała trwa 6 lat. Przez minione 12 lat wizytatorem był ks. Marian Szczecina CRL.

Przez następne dni ojcowie kapitulni słuchali sprawozdań przełożonych klasztorów oraz współbraci odpowiedzialnych za powierzone im zadania w minionych latach. Szczególną uwagę zwrócili na temat formacji kleryków, duszpasterstwa powołań, duszpasterstwa w Sanktuarium Maryjnym w Gietrzwałdzie, duszpasterstwa w kanonickich parafiach oraz działalności Ośrodka Terapii Uzależnień w Starych Juchach.

Na zakończenie w piątek 6 kwietnia uczestnicy kapituły dokonali wyborów na urzędy w Prowincji

Ks. Dariusz Kaczyński – nowy wizytator

Polska Prowincja Kanoników Regularnych Laterańskich liczy 57 księży i trzech braci zakonnych. Kanonicy posiadają 12 klasztorów na terenie Polski oraz placówkę na Białorusi.

Za: www.kanonicy.pl

KAPITUŁA U SERCANÓW BIAŁYCH

W dniach od 2 do 6 kwietnia 2018 roku, w klasztorze „Christus Rex” w Polanicy Zdroju, miała miejsce XII Kapituła Polskiej Prowincji Zgromadzenia Najświętszych Serc Jezusa i Maryi, zwanego popularnie sercanami białymi.

Uczestniczyli w niej delegaci z Polski, Norwegii, Niemiec i Austrii. Moderatorem Kapituły był kończący swą drugą kadencję Prowincjał O. Piotr Budrewicz SSCC

zaś Przełożonego Generalnego reprezentował O.Felipe Felix Lazcano-Hamilton – Radny Generalny.

Kapituła wytyczyła na trzy kolejne lata priorytety formacji stałej, wspólnotowej i duszpasterskiej. Został też wybrany nowy Zarząd Prowincjalny w składzie: O. Kamil Wawro SSCC, O. Tomasz Wesółowski SSCC, O. Tadeusz Hojka SSCC i O. Tomasz Pawlukowski SSCC

W trakcie Kapituły został zaprzysiężony jako nowy Prowincjał, wybrany wcześniej w wyborach powszechnych, O. Wojciech Kotowski SSCC.

Za: www.sercaniebiale.pl

25-LECIE PROWINCJI PALLOTYNÓW W POZNANIU

Jubileusz 25-lecia obchodzi prowincja Zwiastowania Pańskiego, jedna z polskich prowincji Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego czyli pallotynów z siedzibą w Poznaniu. Prowincja swoje istnienie zapoczątkowała w uroczystość Zwiastowania Pańskiego w 1993 r. Mszą św. sprawowaną na Jasnej Górze przed Cudownym Obrazem Matki Bożej. Po 25 latach – w poniedziałek, 9 kwietnia, przed obliczem Maryi Jasnogórskiej została odprawiona Msza św. dziękczynna.

Mszy św. jubileuszowej przewodniczył pallotyn abp Tadeusz Wojda, metropolita białostocki, a obecny był generał zgromadzenia pallotynów ks. Jakub Nampudakam z Indii.

„Jak każdy jubileusz, jest to czas i moment dziękczynienia Panu Bogu za wszelkie dobro w tym czasie otrzymane i dokonane, i także moment refleksji, co należy czynić, by robić to jeszcze lepiej w przyszłości. I nie chodzi tylko o realizację konkretnych dzieł, ale też o refleksję i modlitwę, w jaki sposób możemy być bardziej wierni misji Kościoła i odczytywać znaki czasu, do czego nas dzisiaj Pan Bóg wzywa – zaznacza ks. Jakub Nampudakam, rektor generalny Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego – W aktualnym czasie widzę szczególne posłannictwo do pracy z osobami młodymi, by tutaj ożywić

wiarę, rozpałać miłość i świadomość bycia Kościołem u młodych ludzi”.

„25 lat temu, w Uroczystość Zwiastowania Pańskiego 1993 r. od Mszy św. sprawowanej w tym miejscu, przed Cudownym Jasnogórskim Obrazem rozpoczęła swoje istnienie pallotyńska prowincja Zwiastowania Pańskiego. To był ważny moment dla całej pallotyńskiej rodziny, zwłaszcza dla pallotynów w Polsce, ponieważ świadczył o dynamicznym rozwoju naszego dzieła – wspominał w powitaniu ks. Adrian Galbas, przełożony prowincjalny prowincji Zwiastowania Pańskiego w Poznaniu – Na początku XX wieku pallotyni przybyli do Polski, a pod koniec XX wieku, pomimo dramatu II wojny światowej, dzieło było tak rozwinięte, że potrzebna była decyzja o powołaniu drugiej polskiej prowincji stowarzyszenia. Dzisiaj przychodzimy w to samo miejsce, 25 lat potem, aby stąd, z Góry spojrzeć na to co było i razem z Maryją wyśpiewać nasze Magnificat obu polskich prowincji”.

„Dzisiaj, kiedy obchodzimy święto patronalne prowincji Zwiastowania Pańskiego i jubileusz jej 25-lecia, chcemy pokornie pochylić się jak Maryja wobec planów, jakie Bóg nakreślił i dalej kreśli przed tą prowincją. Maryja jest dla nas wzorem otwarcia na wolę Bożą i przykładem, jak uczyć się robić miejsce w swoim życiu, w swojej działalności, aby mógł wejść w historię waszej prowincji, w jej codzienność, w jej posługi i jej dzieła apostołskie, aby mógł wejść i mógł znaleźć grunt podatny. Ona uczy nieustannego zawierzania Bogu oraz wiernego i świadomego wypowiedzania nieustannie tak, niech się stanie według słowa Twego – mówił w homilii abp Tadeusz Wojda – To dzisiejsze spotkanie niech będzie dziękczynieniem Bogu za dar powstania prowincji, choć jak wszyscy dobrze pamiętamy, proces jej powstawania nie był ani łatwy, ani prosty. Towarzyszyła mu radość jednych oraz lęki i niepokoje drugich, ale to, co nowe, zawsze wywołuje w człowieku pewien lęk i pewne obawy, dokładnie tak jak w życiu Maryi. Dzisiaj jednak możemy powiedzieć z całą świadomością i z całą pewnością, że jest ona wspaniałym darem Bożym, że życie tej prowincji jest darem Bożym na wzór Maryi, i za ten dar chcemy dzisiaj w sposób szczególny dziękować”. o. Stanisław Tomoń

Za: www.jasnagora.com

EWANGELIZACJA MŁODYCH TEMATEM ZJAZDU REDEMPTORYSTÓW

„Ewangelizować młodych z młodymi” to hasło tegorocznego zjazdu redemptorystów duszpasterzy młodzieży i katechetów – odbył się w Toruniu w dniach 3 – 6 kwietnia 2018 r. Temat spotkania nawiązuje wprost do planu pastoralnego Prowincji Warszawskiej Redemptorystów, a zostało ono poświęcone właśnie ewangelizacji jako wyróżniku redemptorystów i duszpasterstw przez nich prowadzonych – młodzież redemptorystowska to młodzież, która ewangelizuje.

Uczestnicy spotkali się z ks. dr. Arturem Szyczykiem, dyrektorem Wydziału Duszpasterskiego Kurii Diecezji Toruńskiej oraz rekolekcjonistą, s. Nikodemą Czerniecką CST z Torunia – katechetką, referentką powołaniową, ewangelizator-

ką, zaangażowaną w Teresjańskie Apostolstwo Ufności oraz z państwem Moniką i Marcinem Gomułkami, twórcami internetowymi, przedsiębiorcami, współtwórcami projektu Początek Wieczności (poczatekwiecznosc.pl). W każdej z rozmów poruszono temat wspólnej ewangelizacji oraz poszukiwania sposobów dotarcia do młodych.

Zaprezentowano także konkretne grupy młodzieży głoszącej Ewangelię i działające już w naszej prowincji, które mogą pomóc w tworzeniu następnych – młodzi

prowadzący kurs Eureka, warsztaty ewangelizacyjne i kurs Alpha dla młodzieży.

Był również czas na modlitwę – w kaplicy gościnnej Domu Pielgrzyma i w Sanktuarium Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Toruniu. Duszpasterze zwiedzili również obserwatorium astronomiczne UMK w Piwnicach pod Toruniem, co wprowadziło w jakiś sposób w temat Redemptorystowskich Dni Młodzieży w Tuchowie w dniach 9-14 lipca 2018 r. – „Głowa do góry!”

W spotkaniu uczestniczyło prawie 30 młodych redemptorystów z całej Polski i Białorusi, którzy na co dzień angażują się w pracę z dziećmi i młodzieżą w katechezie, z ministrantami, w grupach parafialnych, duszpasterstwach akademickich i innych. o. Mariusz Mazurkiewicz CSsR, Toruń Za: www.redemptor.pl

XIII SYMPOZJUM "DAR ŻYCIA" Z PATRONEM BŁ. O. HILARYM JANUSZEWSKIM - "PATRONEM ŻYCIA"

Uroczystą Mszą św. odprawioną w parafii św. Stanisława w Skierniewicach rozpoczęło się XIII Sympozjum "Dar życia". W tym roku refleksji towarzyszyło hasło: "Duch, który umacnia miłość".

Eucharystii przewodniczył i słowo Boże wygłosił o. Bogdan Meger, prowincjał Zakonu Braci Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel. Na wstępnie homilii witając organizatorów i wszystkich, którzy modlą się za życie, przywołał dopiero, co miniony Wielki Tydzień, który wprowadzał wiernych w najgłębszą chrześcijańską prawdę. – Ten Tydzień nazywany jest jednym dniem. To jest najważniejsze święto. Gdybyśmy streścili wszystkie czytania z całej oktawy Wielkiej Nocy, to moglibyśmy wszystko ująć w jednym słowie „życie”. Cały czas jest mowa o życiu nowym, wielkim. Jezus Chrystus jest pierwszym, który powrócił z cmentarza. To jest Ten, który przełamał barierę śmierci. Zmartwychwstanie Chrystusa potrzebuje świadków – mówić kaznodzieja. – Tylko ten człowiek jest gotowy świadczyć o Bogu, który spotkał żywego Jezusa. Patronką waszych sympozjum jest św. Joanna Beretta Molla. Miałem okazję uczestniczyć w jej kanonizacji. Bardzo wzruszającym momentem był ten, gdy jej mąż do ołtarza niósł relikwie swojej żony. To było świadectwo!

Kaznodzieja w dalszych słowach homilii przybliżył uczestnikom liturgii życiorys bł. Hilarego Januszewskiego, karmelity, patrona życia, który obok św. Joanny Beretty stał się współpatronem tego dnia.

Na zakończenie prowincjał dał świadectwo wiary i miłości życia własnej matki. – Moja najstarsza siostra po trudnej ciąży i jeszcze cięższym porodzie urodziła się martwa. Potem po znów trudnej ciąży i porodzie urodził się mój brat. Po tym porodzie lekarze powiedzieli, że mama już nie powinna rodzić. W roku 1965 okazało się, że spodziewa się kolejnego dziecka. Po latach wyznała, że chciano, aby pozbyła się dziecka, ale ona ulitowała się nade mną. Urodziłem się siny z niedotlenionym mózgiem. Lekarze twierdzili, że jeżeli przeżyję będą upośledzony. Przeżyłem. Obaj z bratem jesteśmy kapłanami. Nasza mama uwierzyła Chrystusowi. 20 kwietnia będzie pierwsza rocznica jej śmierci. Tuż przed śmiercią usłyszałem jej bardzo prostą modlitwę, która w pierwszy momencie wydała mi się infantylna, ale potem zrozumiałem, że ta modlitwa prowadziła moją mamę przez całe życie. Dziś, powtarzam jej słowa – świadczył kaznodzieja.

Po homilii kapłan przyjął w poczet dzieła Duchowej Adopcji Dziecka Poczętego podejmujących tę formę modlitwy. Wszyscy, którzy zdecydowali się na adopcję, powtarzali słowa modlitwy: "Panie Jezu. Źródło i Miłośniku życia, prawdziwie obecny i żywy pośród nas, błagamy Cię w sanktuarium Świętości Życia: ożyj w nas szacunek dla każdego rodzącego się ludzkiego życia. Błogosław rodziny, uświęcaj małżeństwa, uczyni płodną ich miłość. Ucz wszystkich opieki nad sierotami i dziećmi opuszczonymi, aby mogły doświadczyć ciepła Twojej miłości, pocieszenia Twojego Boskiego Serca. Wraz z Maryją, Twoją Matką, kobietą wielkiej wiary, w której łonie przybrałeś naszą ludzką naturę, od Ciebie, który jesteś naszym jedynym i prawdziwym Zbawicielem, oczekujemy siły, aby kochać życie i służyć mu, w nadziei na życie wieczne w Tobie, w jedności z Błogosławioną Trójcą".

Podczas procesji z darami, obok chleba i wiana, do ołtarza zostały przyniesione deklaracje Duchowej Adopcji.

Po Eucharystii zebrani przeszli do kinoteatru "Polonez" na część wykładowo-warsztatową. Zebranych tradycyjnie powitał ks. Grzegorz Gołąb, który przeczytał list pasterza diecezji bp. Andrzeja F. Dziuby. Słowa powitania i gratulacje dla głównego organizatora proboszcza parafii św. Stanisława, biskupa i mężczyźni przekazał Krzysztof Jażdżyk, prezydent Miasta Skierniewice.

Po oficjalnych powitaniach rozpoczęły się występy, świadectwa. W tym roku wśród gości byli porucznik Karol Cierpica, reżyser Maciej Bodasiński, reprezentantki Winnicy Racheli. W programie znalazły się także spotkanie przy kawie, indywidualne spotkania przy stoiskach tematycznych, a także koncert Piwnicy Świętego Norberta. Za: www.karmelici.pl

WIELKANOCNE SPOTKANIE PRZEŁOŻONYCH FRANCISZKANSKICH

W południe w Wielką Sobotę, 31 marca 2018 r., przy ul. Loretańskiej w Krakowie spotkali się przełożeni prowincji i klasztorów franciszkańskich, aby złożyć sobie życzenia i podzielić się wielkanocnym jajkiem. „Życzę każdemu z nas radości zmartwychwstania, byśmy mogli cieszyć się obecnością Jezusa, który przynosi nam radość, który przynosi nam życie” – winał o. Jerzy Uram, przełożony

klasztoru kapucynów, gospodarz spotkania.

„Niech to nowe życie będzie udziałem każdego z nas. Byśmy tym nowym życiem dzielili się z braćmi w naszych wspólnotach i tym życiem i tą radością mogli obdarowywać tych, do których jesteśmy posłani, którym głosimy Słowo Boże” – dodał gwardian z ul. Loretańskiej.

Wyższy przełożony krakowskich kapucynów o. Tomasz Żak przypomniał słowa Chrystusa, które były bardzo bliskie św. Franciszkowi z Asyżu: „Kto nie bierze swego krzyża, a idzie za Mną, nie jest Mnie godzien”.

„W nich kryje się najgłębsza tajemnica naszego powołania chrześcijańskiego, zakonnego i kapłańskiego. Tego towarzyszenia Jezusowi dokądkolwiek pójdzie. Tam, gdzie nas prowadzi, jest największy sens naszego życia” – skomentował zakonnik.

„Niech On będzie dla nas życiem i zmartwychwstaniem, abyśmy byli zawsze w stanie towarzyszyć Mu jak św. Franciszek i wszyscy nasi święci patronowie. Radując się z tego spotkania możemy towarzyszyć sobie jako bracia, jako te zakony, które tworzą jedną wielką, franciszkańską rodzinę” – mówił.

W Krakowie jest osiem klasztorów franciszkańskich Zakonu Braci Mniejszych, Zakonu Braci Mniejszych Konwentalnych i Zakonu Braci Mniejszych Kapucynów, które należą do czterech prowincji z siedzibami w Krakowie i Kalwarii Zebrzydowskiej. *Jms*

Za: www.franciszkanie.pl

Z ostatniej chwili: Bonifratrzy wybrali prowincjała

W dniach 8-13 kwietnia 2018r., w Ośrodku Caritas Diecezji Płockiej w Popowie-Letnisku obraduje XXXII Kapituła Prowincjalna Prowincji Polskiej Zakonu Bonifratrów. Kapituła przewodniczący przybyły z Rzymu Generał Zakonu o. Jesús Etayo Arrondo, a towarzyszy mu Definitór Generalny br. Rudolf Knopp. Kapituła obraduje pod hasłem *Przyszłość szpitalnictwa w Prowincji Polskiej* i jest najwyższym organem władzy w Prowincji, a zwołuje ją Generał Zakonu raz na cztery lata.

Kapituła w dniu 10 kwietnia 2018 roku wybrała Prowincjałem brata Łukasza Dmowskiego. Brat Łukasz (Tomasz) Dmowski ma 39 lat, urodził się w Białej Podlaskiej. Do Zakonu Bonifratrów wstąpił w 7.01.2005 roku, został obłóczony i przyjęty do nowicjatu 28.06.2005, przyjmując imię zakonne Łukasz, natomiast śluby wieczyste złożył w 2012 roku. Brat Łukasz jest lekarzem medycyny specjalizującym się w chorobach wewnętrznych i geriatrici. Przez ostatnie cztery lata pełnił urząd przeora klasztoru i hospicjum we Wrocławiu oraz magistra scholastykatu. Na urządzie prowincjała zastąpi on brata Eugeniusza Kreta, który pełnił tę funkcję przez ostatnie osiem lat. Nowemu Prowincjałowi życzymy wielu łask Bożych. *Br. Albert Ch. Dorociak - rzecznik prasowy Kapituły*

Refleksja tygodnia

O. DARIUSZ KOWALCZYK SJ O NOWEJ ADHORTACJI „GAUDETE ET EXULTATE”

Papież pokazuje, jak iść drogą świętości i jak prowadzić o nią walkę duchową

Świętość jest podstawową perspektywą duszpasterstwa. W swej adhortacji "Gaudete et exultate" Ojciec Święty kładzie mocny akcent na świętość jako codzienne życie. Wskazuje na to o. Dariusz Kowalczyk SJ, dziekan wydziału teologii na Papieskim Uniwersytecie Gregoriańskim.

Jan Paweł II pytany, co będzie najważniejsze w duszpasterstwie XXI w., wskazał na świętość. Jest to również ważny element odnowy soborowej. Nic więc dziwnego, że Franciszek ten temat podejmuje. O. Kowalczyk zaznacza, że do czytelnika przemawia prosty i zrozumiały język adhortacji: "Podoba mi się wyrażenie, które znajdujemy na początku «klasa średnia świętości», a zaraz potem papież mówi o «świętych z sąsiedztwa». Bo rzeczywistość są święci beatyfikowani, kanonizowani, osoby znane, które wyróżniły się jakimiś dziełami, nauczaniem, męczeństwem, ale są też «święci z sąsiedztwa», kobiety i mężczyźni, którzy być może nigdy nie będą kanonizowani, ale którzy trudzą się każdego dnia, by zarobić na chleb i wychować dzieci; wychować nie tylko na dobrych obywateli, aby robili karierę, ale też na ludzi wierzących. Takie osoby nie dokonują spektakularnych dzieł, ale są rzeczywistością odbłaskiem Pana Boga w świecie" - mówi.

Polski jezuita wskazuje na liczne w tekście inspiracje ignacjańskie. Papież podkreśla np., że w drodze do świętości trzeba poszukiwać równowagi pomiędzy akcją i kontemplacją. Są aktywiści, którzy gubią się w działalności nawet pożytecznej, ale po pewnym czasie robią z chrześcijaństwa coś przypominającego organizację pozarządową. Są też tacy, którzy fałszywie sądzą, że świętość polega na jakimś odejściu od świata, od problemów, szukają ciszy i spokoju, by tam znaleźć jedność z Panem. Trzeba łączyć działanie z kontemplacją, samotność z Bogiem z byciem z bliźnimi - podkreśla jezuita. Zaznacza, że papież w mocnych słowach próbuje nas przekonać, że wybierając perspektywę świętości, nic nie stracimy z naszego czło-

wieczństwa. Wskazani są też dwaj subtelni wrogowie świętości: gnostycyzm i pelagianizm.

"Papież wskazuje, że synonimem słowa «święty» jest «błogosławiony», «szczęśliwy». Proponuje głęboką refleksję na temat ośmiu błogosławieństw. Następnie skupia się na 25. rozdziale Ewangelii Mateusza, który jest rozwinięciem błogosławieństwa o miłosiernych. Byłem głodny, byłem spragniony, itd. W tym kontekście Franciszek wskazuje na dwa istotnie jego zdaniem błędy" - mówi o. Kowalczyk.

"Pierwszy polega na rozdzielaniu działania na rzecz dobra wspólnego, ubogich potrzebujących od osobistej relacji z Jezusem. I wtedy mamy chrześcijaństwo, które niewiele różni się od działania organizacji całkowicie świeckich. Drugi polega na wymyślonej jedności z Panem Bogiem przy jednoczesnych podejrzeniach wobec działalności społecznej, że jest to działalność zbyt świecka, a nawet komunistyczna. Używa tego terminu w tym kontekście. Próbuje nas przekonać, że trzeba umiejętnie łączyć wymiar wertykalny z horyzontalnym naszego bycia chrześcijanami" - kontynuuje dziekan PUG.

W swej adhortacji Ojciec Święty wskazuje na różne cechy świętości w świecie współczesnym, które jakoś wynikają z błogosławieństw. "Franciszek najwięcej mówi o radości i sądzę, że to jest ważne, by mówić o radości w kontekście powołania do świętości bo często mamy fałszywe wyobrażenie świętych, którzy z definicji muszą być bardzo poważni, wręcz smutni,

nachmurzeni, gotowi dostrzegać słabości w innych, i w sobie też. Tymczasem nie brakuje świętych, którzy byli ludźmi radosnymi, co nie znaczy, że nie niosącymi krzyża. Bo radość to nie jakaś wesółkowatość, czy też brak problemów" - podkreśla o. Kowalczyk.

Za: Radio watykańskie

Wiadomości zagraniczne

„GAUDETE ET EXULTATE” - NOWA ADHORTACJA APOSTOLSKA PAPIEŻA FRANCISZKA

– A wśród nich [świętych] może być nasza własna matka, babcia lub inne bliskie osoby (por. 2Tm 1, 5). Może ich życie nie zawsze było doskonałe, ale, nawet pośród niedoskonałości i upadków, szli naprzód i podobali się Panu. (...) powołanie do świętości, Pan kieruje do każdego z nas – pisze Ojciec Święty Franciszek w adhortacji apostolskiej „Gaudete et exultate” o powołaniu do świętości w świecie współczesnym.

Celem adhortacji, ogłoszonej 9 kwietnia, jest „przedstawienie powołania do świętości, próbując ująć je w aktualnym kontekście, z jego zagrożeniami, wyzwaniem i możliwościami” – zaznacza papież Franciszek. Dokument zachęcający do świętości, chrześcijańskiej radości i życia błogosławieństwami Jezusa na co dzień składa się z pięciu części zatytułowanych kolejno: „Powołanie do świętości”, „Dwaj subtelni nieprzyjaciele świętości”, „W świetle mistrza”, „Pewne cechy świętości w świecie współczesnym”, „Walka, czujność i rozeznanie”.

W pierwszej części Ojciec Święty pisze o tym, że na drodze powołania do świętości wspierają nas zarówno ci, którzy są już święci, jak i ci, którzy są znakiem obecności Boga, żyjąc obok nas. Są to, jak nazywa ich Papież, „święci z sąsiedztwa”. Franciszek zachęca do dawania świadectwa w swoich codziennych zajęciach, tam, gdzie każdy się znajduje. Papież pisze też o potrzebie równowagi między modlitwą i kontemplacją, a aktywnością i działaniem, tak, by duch świętości przenikał wszystkie chwile naszego życia. „Nie bój się świętości. Nie odbierze ci ona sił, życia ani radości. Wręcz przeciwnie” – podkreśla Papież, dodając, że uświęcanie się ożywia nas i czyni nas bardziej ludzkimi.

Ojciec Święty Franciszek w drugiej części adhortacji opisuje gnostycyzm i pelagianizm, jako dwa „zafałszowania świętości”, postawy, które są przeszkodą w dążeniu do niej. Gnostycy przypisują władzę inteligencji, natomiast pelagianie i semipelagianie – ludzkiej woli i osobistemu wysiłkowi, przez co zarówno jedni jak i drudzy stawiają się wyżej od innych.

Odnosząc się do tych postaw, Papież podkreśla, że jeśli ktoś „ma odpowiedzi na wszystkie pytania, pokazuje, że nie podąża właściwą drogą i możliwe, że jest fałszywym prorokiem”. Dodaje, że Bóg jest tajemniczo obecny w życiu każdej osoby i nie można próbować określić, gdzie Go nie ma. Podkreśla też wartość uznania naszych ograniczeń i przyjęcia daru łaski, która nas stopniowo przemienia.

Trzecia część dokumentu poświęcona jest błogosławieństwom ewangelicznym, które definiują cechy osoby świętej. „Słowo +szczęśliwy+ lub +błogosławiony+ staje się synonimem słowa +święty+, ponieważ wyraża, że osoba, która jest wierna Bogu i żyje Jego słowem, osiąga prawdziwe szczęście, dając siebie w darze” – pisze Papież. Wymienia też za Ewangelią św. Mateusza kolejne błogosławieństwa. Następnie zwraca uwagę na „wielką regułę postępowania” zawartą w rozdziale 25 Ewangelii św. Mateusza (ww. 31-46): „Byłem głodny, a daliście Mi jeść; byłem spragniony, a daliście Mi pić; byłem przybyszem, a przyjęliście Mnie; byłem nago, a przyodzialiście Mnie; byłem chory, a odwiedziliście Mnie; byłem w więzieniu, a przyszliście do Mnie”.

W tym kontekście papież Franciszek wspomina m.in. o potrzebie uznania godności każdej istoty ludzkiej. „Jasna, stanowcza i żarliwa musi być na przykład obrona istoty niewinnej, jeszcze nie narodzonej, ponieważ stawką jest w tym wypadku godność życia ludzkiego, zawsze świętego, czego wymaga miłość do każdej osoby, niezależnie od etapu jej rozwoju. Ale równie święte jest życie ubogich, którzy już się urodzili i zmagają się z biedą (...)” – podkreśla Papież.

Zwraca też uwagę na sytuację migrantów, podkreślając słowa Jezusa, który mówi, że w każdym obcym przyjmujemy Jego samego.

W kolejnej części adhortacji Ojciec Święty wymienia cechy świętości w świecie współczesnym, które uważa za szczególnie ważne. Są to: znośność, cierpliwość i łagodność; radość i poczucie humoru oraz śmiałość i zapał. Papież podkreśla też jak pomocne jest w drodze do świętości trwanie we wspólnocie z innymi ludźmi. Zwraca tu uwagę na potrzebę dbania o „drobne szczegóły miłości” czyli słowa: „proszę, dziękuję, przepraszam” czy też wzajemną troskę o siebie. „Pamiętajmy, że elementem świętości jest stała otwartość na transcendencję, wyrażająca się w modlitwie i adoracji” – dodaje.

Ostatnia część dokumentu ukazuje drogę do świętości jako nieustanną walkę. Papież przypomina o realnym działaniu zła, wobec którego należy zachować czujność. Jako broń w tej walce wymienia: „wiarę, wyrażającą się w modlitwie, rozważanie słowa Bożego, sprawowanie Mszy św., adorację eucharystyczną, sakrament Pojednania, uczynki miłosierdzia, życie wspólnotowe, zaangażowanie misyjne”. Ojciec Święty pisze, że droga do świętości jest źródłem pokoju i radości, jednak ostrzega przed letniością, która stopniowo prowadzi do zepsucia duchowego. Podkreśla też wagę rozeznawania tego czy coś pochodzi z Ducha Świętego, czy z ducha tego świata czy z ducha diabła. Jak pisze, postawa rozeznawania jest szczególnie ważna wobec ogromnych możliwości działania i rozrywki, jakie oferuje współczesny świat. Dlatego prosi wszystkich chrześcijan o praktykowanie codziennego rachunku sumienia.

Na zakończenie adhortacji Ojciec Święty Franciszek odwołuje się do przykładu Maryi, która „jest Świętą pośród świętych, najbardziej błogosławioną”. Ukazuje nam Ona drogę świętości i nam w niej towarzyszy.

Za: www.episkopat.pl

PAPIEŻ DO ZAKONNIKÓW: POWOŁANIE TO NIE EFEKT KAMPAII REKLAMOWEJ

„Szukajcie sposobów, aby otworzyć drogi, by Pan mógł przemówić, by Pan mógł powołać. Nie róbcie kampanii wyborczej ani kampanii o charakterze komercyjnym, ponieważ powołanie Boże nie kieruje się zasadami marketingu” – to słowa Papieża skierowane do uczestników Tygodnia Instytutów Życia Konsekwowanego, jaki odbywa się w Hiszpanii. Jego tematem jest młodzi i powołania do pójścia za Panem.

W wideoprzesłaniu Franciszek przestrzega ich, aby nie lamentowali nad brakiem powołań i nie wsłuchiwali się w ten ton, oplakując minioną chwałę. Pan bowiem wzywa, aby patrzeć wpród i zobaczyć, co można zrobić.

Odnosząc się do młodzieży, Papież podzielił się z uczestnikami swoimi obawami, ale przedstawił także konkretną propozycję.

„Moją wielką obawą jest to, że nasza młodzież utraci korzenie. Boję się tego. Być może dzisiejsza praca powinno polegać na przygotowaniu drogi, aby można było zobaczyć to, co głosił prorok Joel: «Starcy będą śnili, a młodzieńcy będą prorokowali» (3,1). A dzisiaj, bardziej niż kiedykolwiek, trzeba, aby młodzi dialogowali ze starszymi ludźmi. Duża część średniego pokolenia, pokolenia ich rodziców, jest w połowie drogi. Mamy czas, aby odzyskać korzenie. Mamy także czas i jesteśmy w stanie sprawić, aby ci mężczyźni i kobiety śnili, by przekazali potem młodym zdolność do prorokowania. Dialog pomiędzy dziadkami i wnukami to dialog międzypokoleniowy na wysokim szczeblu. I mamy jeszcze czas: nie straćmy go. Zobaczcie jak słuchać obaw młodych ludzi, a także osób starszych. Połączcie ich, a wszystko pójdzie dobrze” – powiedział w wideoprzesłaniu Ojciec Święty.

Na zakończenie Papież zachęcił do modlitwy w intencji powołań i dawania świadectwa z ufnością, że Pan sam powoła, bo to On decyduje o liczbie powołań. Za: **Radio watykańskie**

47 TYDZIEŃ INSTYTUTÓW ŻYCIA KONSEKWANEGO W HISZPANII

W Hiszpanii trwa 47. Krajowy Tydzień dla Instytutów Życia Konsekwowanego. Spotkanie przebiega pod hasłem: „Powołał tych, których On sam chciał”.

Hiszpański Tydzień Instytutów Życia Konsekwowanego nie przypadkiem dotyczy w tym roku powołań. Jego uczestnicy chcą wnieść w ten sposób wkład do przedsynodalnej debaty Kościoła.

Wybór tematu nawiązuje do październikowego Synodu Biskupów, który zostanie poświęcony młodzieży. Madrycki Instytut Teologiczny Życia Zakonnego (ITVR) pragnie w ten sposób włączyć się do refleksji nad współczesną młodzieżą. Chodzi przede wszystkim o konkretne powołanie do tej rzeczywistości kościelnej, jaką jest życie konsekrowane.

„Życie zakonne znajduje się w sercu Kościoła, rodzi się w nim i na niego jest

ukierunkowane. Należy do życia, świętości i misji Kościoła. Wiemy, że Bóg nadal powołuje” – podkreślają organizatorzy.

Obrady otworzył kard. Carlos Osoro krótką medytacją paschalną. Pierwszą konferencję na temat dzisiejszej młodzieży i mediów społecznościowych wygłosił znany dziennikarz Radia Cope Carlos Herrera. Kolejne tematy dotyczą m.in. powołania w Piśmie św., wyzwania, jakie stają przed duszpasterstwem powołań oraz rozpoznania powołania. Uczestnicy mogą też wysłuchać świadectw ludzi pochodzących z różnych form życia konsekrowanego. Wezmą też udział w modlitwie Taizé.

Obrady zakończy 8 kwietnia abp José Rodríguez Carballo OFM, sekretarz watykańskiej Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego. M. Raczkiwicz CSsR Za: **Radio watykańskie**

KOŚCIÓŁ 'NA ROZDROŻU'? - SPOTKANIE POLAKÓW W ZARZĄDACH GENERALNYCH W RZYMIE

Na tegoroczne spotkanie wielkanocne Polaków w Zarządach Generalnych w Rzymie, które odbyło się dnia 3 kwietnia b.r. w domu generalnym Sióstr Urszulanek Unii Rzymskiej na Via Nomentana 236, został zaproszony O. Michał Paluch O.P., nowy rektor „*Angelicum*” – Papieskiego Uniwersytetu św. Tomasza z Akwinu w Rzymie. Spotkanie rozpoczął Ks. Sylwester Sowizdrzał FDP, przewodniczący Konsulty, który przywitał zaproszonego gościa i uczestników, dając krótkie wprowadzenie w atmosferę spotkania.

O. Michał Paluch w pierwszej części swojej konferencji zaznaczył, że Kościół jest zawsze tam, gdzie jest człowiek, zwłaszcza ten najbardziej pogubiony. A ponieważ współczesny czło-

wiek często znajduje się na rozdrożu, również i Kościół, który składa się z ludzi, znajduje się 'na rozdrożu'. W życiu i rozwoju doktryny Kościoła dostrzega się pewną logikę kontynuacji. Dzisiejszy człowiek może dostrzec taką logikę kontynuacji w sposób szczególny w pontyfikatach ostatnich Papieży po Soborze Watykańskim II. Dla Polaków będących członkami Zarządów Generalnych w Rzymie, staje się więc szczególnym zadaniem ukazywanie tej ciągłości w naszych czasach, wychodząc od pontyfikatu Jana Pawła II, który stworzył przestrzeń i spowodował pewne otwarcie się Kościoła we wszystkich możliwych wymiarach, stąd też cały jego pontyfikat stał się jakby wspólnym mianownikiem dla następujących po nim Papieży.

W drugiej części konferencji, która jest zestawieniem historii Diny (córci Jakuba) i Sychema, z Księgi Rodzaju (rodz. 33-34), ze spotkaniem Jezusa z Samarytanką przy studni Jakuba w Sychem, Ojciec Michał ukazał, w jaki sposób Kościół powinien

być 'na rozdrożach'. O ile historia Diny i Sychema była tragiczną historią relacji międzyludzkich, to spotkanie Jezusa z Samarytanką (symbolem pogubionej ludzkości) stało się historią nowej ludzkości, relacji przemienionej prawdziwą miłością Jezusa Chrystusa. Na przykładzie tej nowej, przemienionej relacji, Ojciec Michał przedstawił, jakie są istotne elementy działań ewangelizacyjnych: 1) nawiązanie relacji – odkrycie prawdziwych pragnień (Jezus wchodzi w dialog z Samarytanką); 2) konfrontacja z prawdą, która pozwala wyzwolić w nas prawdę (Jezus ukazuje Samarytance prawdę o jej relacjach z mężczyznami); 3) otwarcie się – stworzenie przestrzeni na katechezę (Jezus głosi Samarytance Bożą wizję relacji kobiety z mężczyzną); 4) uzdolnienie do przepowiadania i dawania świadectwa (Samarytanka przyprowadza ludzi do Jezusa). Ten ewangeliczny schemat dynamiki przepowiadania jest wskazaniem dla Kościoła, jak ma się zachowywać 'na rozdrożach'.

Po wysłuchaniu konferencji, odbyła się ożywiona dyskusja, która pozwoliła jeszcze bardziej pogłębić przedstawiony temat. Następnie zostały omówione najpilniejsze sprawy organizacyjne grupy, dotyczące najbliższych spotkań. Następnie Siostra Maria Jaworska (Urszulanka) opowiedziała o charyzmacie i historii Zgromadzenia Sióstr Urszulanek. Do uczestników spotkania przyszła także Przełożona Generalna Sióstr Urszulanek Unii Rzymskiej i Przełożona Wspólnoty Domu generalnego, którym uczestnicy spotkania wyrazili wdzięczność za gościnę,

a ponieważ trwała Oktawa świąt Zmartwychwstania Pańskiego złożyli również świąteczne życzenia.

Spotkanie zakończyło się wspólnymi Nieszporami z refleksją nawiązującą do czytania brewiarzowego, którą wygłosił przewodniczący Konsulty Ks. Sylwester Sowizdrzał, a po Nieszporach odbyła się wspólna agapa. S. M. Anna Barełkowska CSSE, wice-przewodnicząca PPZGR

GENERAŁ SERCANÓW MIANOWANY BISKUPEM

Papież Franciszek mianował dzisiaj (06.04.2018) ks. Heinricha Wilmera SCJ nowym biskupem diecezji Hildesheim w Niemczech. Ks. Wilmer jest 10. przełożonym generalnym Zgromadzenia Księży Najświętszego Serca Jezusowego (Sercanie, Dehonianie).

Diecezja Hildesheim jest jednym z najstarszych biskupstw w Niemczech. Została założona w 815 r. przez cesarza Ludwika I Pobożnego jako sufragania metropolii Moguncji. W 1215 r. biskupstwo uzyskało pełną niezależność polityczną na terytorium Rzeszy Niemieckiej poprzez utworzenie suwerennego księstwa biskupiego ze stolicą w Hildesheim.

Za: www.scj.pl

KARMELITA PRZEWODNICZĄCĄM PAPIESKIEJ RADY

Papież Franciszek przyjął rezygnację złożoną w związku z osiągnięciem przewidzianego prawem wieku przez przewodniczącego Papieskiej Rady ds. Tekstów Prawnych, kard. Francesco Coccopalmerio, a jego następcą mianował dotychczasowego zastępcę sekretarza tej Rady, 60-letniego karmelitę, abp. Filippo Iannone.

Abp Filippo Iannone urodził się w Neapolu 13 grudnia 1957 r. 1 sierpnia 1976 r. wstąpił do Zakonu Matki Bożej z Góry Karmel. Odbił nowicjat w Bazylice świętych Sylwestra i Marcina ai Monti w Rzymie.

Następnie studiował na Papieskim Wydziale Teologicznym Południowych Włoch w Neapolu, gdzie uzyskał licencjat z teologii i na Papieskim Uniwersytecie Laterańskim, gdzie uzyskał doktorat z prawa cywilnego i kanonicznego.

Po kursie w Trybunale Roty Rzymskiej uzyskał tytuł adwokata rotalnego. Swoje pierwsze śluby zakonne złożył 1 października 1977 roku, natomiast profesję uroczystą 15 października 1980 r. 26 czerwca 1982 roku został wyświęcony na kapłana. Pełnił szereg odpowiedzialnych funkcji w swoim zakonie, głównie związanych z zarządem. Pracował również w trybunale

regionalnym w Neapolu. 12 kwietnia 2001 r. Jan Paweł II mianował go biskupem pomocniczym w Neapolu, przydzielając stolicę tytularną Nebbi.

19 czerwca 2009 r. papież Benedykt XVI mianował go biskupem Sora-Aquino-Pontecorvo. 31 stycznia 2012 r. ten sam papież mianował go zastępcą wikariusza dla diecezji rzymskiej wynosząc jednocześnie do godności arcybiskupa.

Od 31 stycznia do 2 lipca 2012 r. pełnił również funkcję administratora apostolskiego diecezji Sora-Aquino-Pontecorvo.11

listopada 2017 r. papież Franciszek mianował go zastępcę sekretarza Papieskiej Rady ds. Tekstów Prawnych.

Obecnie abp Iannone jest członkiem Najwyższego Trybunału Sygnatury Apostolskiej, konsultorem Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego oraz członkiem Rady ds. Prawnych Konferencja Episkopatu Włoch.

Papieska Rada ds. Tekstów Prawnych ma za zdanie dokonywanie interpretacji autentycznej praw Kościoła, potwierdzonej przez autorytet papieski, służy pomocą techniczno-prawną innym dykasteriom Kurii Rzymskiej, bada z prawnego punktu widzenia ogólne dekryty organizmów biskupich: Konferencji Episkopatów i Synodów partykularnych a także ocenia zgodność ustaw partykularnych oraz dekretów ogólnych wydanych przez ustawodawców niższych niż Władza Najwyższa z powszechnymi prawami Kościoła.

Za: www.deon.pl

W KAIRZE ODZNACZENIE DLA ZASŁUŻONEGO MISJONARZA

Z radością informujemy, że ks. Kazimierz Kieszek odznaczony został Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski – za swoją wieloletnią pracę misyjną, zawsze z Polską w sercu. Gratulujemy – informuje nas komunikat Ambasady Rzeczypospolitej Polskiej w Kairze umieszczony na Facebooku.

Z radością przyjmujemy tę wiadomość i cieszymy się, że nasz współbrat ze Stowarzyszenia Misji Afrykańskich pracujący w Kairze otrzymał tak prestiżową

nagrodę za swoją wieloletnią pracę misyjną dla Kościoła w Egipcie.

Gratulujemy. Przypominamy, iż ks. Kazimierz Kieszek SMA pracował w Kairze w Katedrze Świętego Marka przez

ostatnie 9 lat. Poświęcił wiele lat swojego misyjnego zaangażowania aby ją przywrócić do dawnej świetności. W Katedrze Św. Marka gromadzą się również Polacy mieszkający w Kairze.

Księża misjonarze SMA pracujący w Katedrze prowadzą również szkołę dla dzieci niepełnosprawnych, która została ufundowana 40 lat temu. Ambasada Rzeczypospolitej Polskiej w Kairze pomagała bardzo aktywnie w odrestaurowaniu budynku szkoły oraz w zakupie busa do transportu dzieci – wspomina ks. Kazimierz.

Za: www.sma.pl

O ROZEZNAWANIU NA GREGORIANIE

Na Uniwersytecie Gregoriańskim w Rzymie odbywa się seria konferencji pod tytułem: „Prawa wolności. Rozeznawanie według reguł św. Ignacego”. Jest to inicjatywa Centrum Duchowości Ignacjańskiej, które analizuje sposoby postępowania ograniczające lub utrudniające wewnętrzną wolność. Przedstawiając sposób postępowania zalecany przez św. Ignacego, pragnie pokazać różne zasady, które określają, chronią, pogłębiają i zwiększają wolność, pozwalając na uporządkowanie życia.

Cykl sześciu wykładów, zaplanowanych od 8 marca do 26 kwietnia, ma na celu przybliżenie duchowych doświadczeń założyciela jezuitów dotyczących rozeznawania, wyrażonych nowym językiem, dostosowanym do współczesnego człowieka. Mówi o. Stanisław Morgalla SJ, profesor Instytutu Psychologii na Uniwersytecie Gregoriańskim: „Reguły św. Ignacego przypominają o rzeczy dosyć banalnej, ale ważnej, że we współ-

czesnym świecie toczy się walka dobra ze złem. I to, co jest jego specyfiką, że ta walka nie dotyczy walk między narodami, między ludźmi, ale dotyczy serca ludzkiego, ona się toczy w naszym sercu. Mnie się wydaje, że przypominanie o regułach św. Ignacego dotyczących rozeznawania duchów czy innych aspektów duchowości jest ważne dlatego, że przypomina nam tę prawdę, że jesteśmy ciągle polem walki i my w tej walce musimy brać czynny udział” – powiedział o. Morgalla.

Ciekawostką jest też to, że ludzie zaproszeni do inicjatywy, czyli występujący jako eksperci od duchowości, to postacie z różnych środowisk. Na przykład reguły o trzymaniu z Kościołem będzie wyjaśniał o. Federico Lombardi, były dyrektor Radia Watykańskiego i rzecznik prasowy Stolicy Apostolskiej, a zatem człowiek, który wie, czym jest dzisiaj wierność Kościołowi.

Warto też pamiętać, że sztuka rozeznawania jest jednym z głównych elementów pontyfikatu Papieża Franciszka. Jako wierny syn św. Ignacego czerpie on obficie z duchowości ignacjańskiej. „Temat rozeznania jest bardzo ważny, dlatego, że obecny pontyfikat Papieża Franciszka przebiega pod tym właśnie hasłem. Franciszek, oczywiście, rozeznania nie wymyślił sam, lecz czerpie pełnymi garściami ze swego doświadczenia jako jezuita. Rozeznania nauczył się od św. Ignacego i z Ćwiczeń duchownych naszego założyciela. To, co jest ciekawe, to konfrontacja z regułami, które zostały napisane prawie pięć wieków temu, a które mimo upływu czasu zachowują niezwykłą świeżość i są pod tym względem ciekawym fenomenem. Tłumaczę sobie to w ten sposób, że te reguły powstały z doświadczenia duchowego samego Ignacego i odwołują się jakby wprost do tego doświadczenia. Więc my, kiedy czytamy je dzisiaj, jakby wchodzimy w ten świat, który nam tłumaczy nasze doświadczenie wewnętrzne. Reguły są wciąż aktualne dlatego, że pozwalają nam siebie rozumieć lepiej” – powiedział Rádiu Watykańskiemu o. Morgalla.

Za: [Radio watykańskie](http://Radio.watykańskie)

SIOSTRY ZAKONNE POMOGŁY ROZBIĆ GRUPĘ PRZESTĘPCZĄ

Zakonnice z domu zgromadzenia Służebnic Najświętszego Sakramentu i Miłosierdzia w Almerii pomogły w rozbięciu jednej z największych siatek nigeryjskich stręczycieli działającej na terytorium Hiszpanii.

Informacje o gangu, które przekazały one hiszpańskiej policji, pochodziły od Afrykanek wychodzących z prostytucji. Zmianę swojego życia kobiety zawdzięczają właśnie pracy zakonnice, których

charyzmat koncentruje się na wsparciu kobiet trudniących się prostytucją.

Skoordynowana z zagranicznymi służbami akcja policji hiszpańskiej pozwoliła zatrzymać 89 członków gangu i uwolnić 39 więzionych kobiet, w większości obywaterek Nigerii. Jak ujawnili śledczy, trafiły one do Europy przemycone morzem z Libii na włoską wyspę Lampedusę, skąd później dotarły do aglomeracji madryckiej.

Wśród uwolnionych były zarówno niepełnoletnie, jak i kobiety ciężarne. - Osiem z uwolnionych mieszka teraz w domu naszego zgromadzenia - ujawniła

siostra Maria Palomino, przełożona zgromadzenia Służebnic Najświętszego Sakramentu i Miłosierdzia w Almerii.

Założycielką Służebnic Najświętszego Sakramentu i Miłosierdzia była urodzona w Madrycie w 1809 r. św. Maria Micaela Desmaieseres, która pomagała prostytutkom chcącym porzucić proceder, jakim się trudniły. Dziś ponad 370 sióstr ze zgromadzenia hiszpańskiej świętej pracuje w ponad 20 krajach świata. Według deklaracji zakonnice w Hiszpanii tylko od 2013 r. wyciągnęły one z prostytucji około 150 kobiet. Za: www.deon.pl

Zapowiedzi wydarzeń

ZAPROSZENIE NA XXIV TARGI WYDAWNICTW KATOLICKICH

Serdecznie zapraszam do wzięcia udziału w XXIV Targach Wydawców Katolickich, które odbędą się w dniach od 12 – 15 kwietnia 2018 r. Targi, tak jak poprzednie, odbędą się w Arkadach Kubickiego na Zamku Królewskim, Plac Zamkowy 4, Warszawa. Arkady Kubickiego – miejsce znajdujące się w centrum Stolicy, w którym organizowanych jest wiele ekspozycji targowych, wystawienniczych, kulturalnych. Poprzednie edycje naszych Targów ukazały, że to dobre miejsce dla naszej wciąż rozwijającej się imprezy targowej.

Tegoroczne Targi odbywać się będą w tradycyjnym terminie tzn. przed 2. Niedzielą po Wielkanocny. Naszą imprezą, Targami – Świętem Dobrej Książki – pragniemy włączyć się w realizację hasła Roku Duszpasterskiego *Duch, który umacnia miłość. Rok I: Odkrywanie Osoby i darów Ducha Świętego*, a także w Jubileusz 100-lecia Odzyskania Niepodległości przez Polskę. „Odzyskanie niepodległości dokonało się poprzez walkę pełną poświęcenia i bohaterstwa nie tylko na polach bitew, ale i w codziennych zmaganiach o zachowanie duchowej i materialnej substancji narodowej oraz w codziennym trwaniu polskich rodzin”.

Wydarzeniami targowymi pragniemy włączyć się także w Rok Świętego Stanisława Kostki.

Niech zatem spotkanie ze słowem w każdym jego wymiarze: mówionym, pisany, drukowanym, ilustrowany obrazem i dźwiękiem będzie czasem „rozszerzonej i pogłębionej katechezy, dążenia do dojrzałości w wierze przez nawrócenie w wymiarze osobistym i społecznym oraz życie w radości i nadziei, momentem podjęcia działań zmierzających do ukształtowania w wiernych duchowości chrzcielnej, która winna w nas dojrzewać i rozwijać się na drodze dorosłego życia, po przyjęciu chrztu.

Sale spotkań autorskich, prezentacji, debat czy promocji będą w salach Zamku Królewskiego oraz poblizu Arkad Kubickiego, w przygotowanym namiocie. Chcielibyśmy, aby formuła imprezy, z natury targowa, wzbogacona została różnorodnymi wydarzeniami towarzyszącymi. Dlatego zachęcam Wystawców do przygotowania licznych spotkań promocyjnych jak i spotkań autorskich. Od tych spotkań w dużej mierze zależeć będzie jak XXIV Targi Wydawców Katolickich będą postrzegane przez media, przez odwiedzających, a ostatecznie będą zachęcały tych ostatnich do odwiedzenia Arkad – Sali Targowej.

Zapraszam i zachęcam także Wydawców do zgłaszania swoich publikacji wydanych w roku 2017 do XX edycji Nagrody Stowarzyszenia Wydawców Katolickich FENIKS 2018. Odpowiednie materiały zostały wysłane do Państwa pocztą elektroniczną w odrębnej prze-

syłce mailowej. Wszelkie formularze zgłoszeniowe i informacje na temat Nagrody jak i Targów są na bieżąco zamieszczane na naszej stronie internetowej www.swk.pl. Za: www.swk.pl

XVII DNI KOLBIAŃSKIE

„Napełnieni Duchem Świętym” to temat trwającego roku duszpasterskiego a także 17. Dni Kolbiańskich, które w dniach 20 – 22 kwietnia 2018 r. odbędą się w Centrum św. Maksymiliana w Harmężach.

„W tegorocznej edycji naszego spotkania chcemy pochylić się nad działaniem Ducha Świętego w Listach św. Pawła, Maryi Niepokalanej, nauczaniu św. Maksymiliana Kolbego oraz w życiu chrześcijanina. Pomogą nam w tym zaproszeni prelegenci i goście” – powiedział o. dr Piotr Cuber, współorganizator. „Nasze zaproszenie przyjęli: J. E. Ks. bp Roman Pindel, o. prof. dr hab. Grzegorz Bartosik, ks. dr hab. Wacław Siwak, o. dr Piotr Gryziec oraz Jan Budziaszek, który w sobotni wieczór podzieli się działaniem Ducha Świętego w swoim życiu” – dodał o. Cuber.

Nasze spotkanie rozpocznie piątkowa Eucharystia i Spektakl cieni pt.: „Słodkie drzewo” przygotowane przez młodych Rycerzy Niepokalanej z Harmęż, a zakończy niedzielna Msza św. pod przewodnictwem Wikariusza Krakowskiej

Prowincji Franciszkanów o. Mariusza Koziola.

Dni Kolbiańskie odbywają się w Harmężach od 2001 r., ich inicjatorem jest o. prof. dr hab. Zdzisław Kijas OFMConv. Patronat nad spotkaniem objęli: Katedra Kolbiańska Papieskiego Wydziału Teologicznego św. Bonawentury w Rzymie oraz Ordynariusz diecezji Bielsko-Żywieckiej.

Dni Kolbiańskie są skierowane do wszystkich osób, którym bliska jest postać i idee św. Maksymiliana M. Kolbego. Podczas spotkania próbujemy spojrzeć na św. Maksymiliana pod różnym kątem, często porównując go z innymi ważnymi postaciami lub prezentując na tle epoki i jej problemów.

Zgłoszenia prosimy kierować do 15 kwietnia br. pod adres:
Misjonarki Niepokalanej Ojca Kolbego dom rekolekcyjny Św. Maksymiliana Kolbego
Harmęże, ul. Franciszkańska 13
32-600 OŚWIĘCIM

Za: www.franciszkanie.pl

POLSKI SZARBEL? TERLIKOWSKI OPOWIADA O SWOJEJ KSIĄŻCE O OJCU KATARZYŃCU

- Trudne sprawy załatwia od ręki - przekonuje red. Tomasz Terlikowski. Właśnie ukazała się książka o słudze Bożym Wenantym Katarzyńcu.

Agata Ślusarczyk: **Po biografii św. Maksymiliana przyszedł czas na książkę o jego przyjacielu, słudze Bożym Wenantym Katarzyńcu. Postać kluczowa dla jego życia.**

Tomasz Terlikowski: Wenanty i św. Maksymilian po raz pierwszy spotkali się w latach kleryckich w Kalwarii Pałacowskiej, gdzie franciszkańscy klerycy spędzali wakacje. O Wenanty, wspominając tamto spotkanie, pisał po latach w liście do o. Maksymiliana: "Jakoś mi Ojciec przypadł wówczas do serca i zdawało mi się, że mamy jednakowe dążenia i porwy". Potem korespondowali ze sobą, prawdopodobnie widzieli się kilka razy w życiu.

Wenanty stał się "wielkim księgowym" dzieł Maksymiliana. To z jego pomocą ukazał się pierwszy numer "Rycerza Niepokalanej".

Kiedy św. Maksymilian wysłał list do swoich współbraci z pomysłem wydawnictwa "Rycerza Niepokalanej", większość franciszkanów była temu przeciwna. Tylko Wenanty odparł, że to święty pomysł i należy wydawać pismo. Nie doczekał się jednak publikacji, zmarł 31 marca 1921 r., na rok przed ukazaniem się tytułu. Przed śmiercią obiecał jednak, że z Nieba będzie pomagał we wszystkich dziełach franciszkańskich. Jeden z franciszkanów już po jego śmierci zasugerował Maksymilianowi, że jeśli "Rycerz Niepokalanej" ma się ukazać, to Wenanty powinien być jego patronem. O Maksymilian wraz z grupą kleryków rozpoczęli modlitwę. Szczególnie gorliwą, gdy okazało się, że brakuje 500 marek, by wykupić nakład. Maksymilian obiecał Wenantemu, że jeśli mu pomoże, wyda jego biografię. Następnego dnia przy ołtarzu Matki Bożej znaleziono kopertę, a w niej... 500 marek.

Jak odkrył Pan tę postać?

Książka powstała, bo i mnie Wenanty coś załatwił. Kiedy procesowałem się z Alicją Tysiąc o 130 tys. zł, na ogłoszenie wyroku sądu drugiej instancji pojechałem do Kalwarii Pałacowskiej, gdzie znajduje się jego grób. Wiele wskazywało na to, że i tym razem przegram. Żarliwie modliłem się do Wenantego. Chwilę potem zadzwonił telefon, że zostałem uniewinniony. Ta książka jest spłatą długu zaciągniętego wówczas u sługi Bożego.

Red. Tomasz Terlikowski, autor książki "Wenanty Katarzyniec - polski Szarbel" Agata Ślusarczyk /Foto Gość

O czym jest książka?

O jego fascynującym życiu. To był człowiek o XIX-wiecznej duchowości, dla którego świętość to wierne wypełnianie reguł zakonnych i konstytucji. Jest przykładem wierności w małych rzeczach, swoich codziennych obowiązkach. Poza tym Wenanty, w czasach kultury tymczasowości, uczy nas ogromnej wytrwałości i radykalizmu. Kiedy się modlił, nie opierał się o nic, by swoje zmęczenie ofiarować Jezusowi. Zmniejszał swoje posiłki, by część jedzenia przekazać ubogim. Adorował Najświętszy Sakrament co najmniej godzinę dziennie i 5 minut z każdej godziny starał się także spędzać w kaplicy. Uważał, że dopiero wchodząc w ciszę Boga, możemy usłyszeć Jego głos. Głębokiej modlitwy uczył także swoich kleryków, których był wy-

chowawcą. W swoich notatkach zapisał: „tam, gdzie nie ma adoracji, tam kończy się życie zakonne”. I to było bardzo mocne w nim.

Dlaczego akurat teraz Pan Bóg daje nam Wenantego?

Z Wenantym jest trochę jak ze św. Szarbelem. Prawie każdy, z kim się spotkałem, i kto się modlił za jego wstawiennictwem, bardzo szybko uzyskiwał pomoc. Gdy jeden z kolegów, który miał przestój w biznesie, rozpoczął nowennę do Wenantego, trzy dni później musiał wydłużyć pracę kancelarii prawniczej do 18 godzin, bo tyle miał zleceń. Wiele osób mówi o pomocy w sprawach mieszkaniowych, finansowych... Wenanty trudne sprawy załatwia od ręki, niemożliwe – trochę dłużej. W "Rycerzu Niepokalanej" można znaleźć ponad 300 wzmianek o pomocy Wenantego. Jego szczególnym charyzmatem jest doprowadzanie ludzi, którzy od lat nie byli u spowiedzi, do pojednania z Bogiem. W ubiegłym roku papież Franciszek wyraził zgodę na publikację dekretu o heroiczności jego cnót. Być może Bóg chce nam dziś pokazać taki rodzaj świętości, bardzo skrytej.

I bardzo radykalnej.

I w służbie innym. Konsekwencją jego rozmodlonego życia było życie dla drugiego człowieka. Jako magister nowicjatu nie powinien mieć innych obowiązków, a on w tym czasie głosił katechezy i wykłady z filozofii, chodził do przytułku dla ciężko chorych i spowiadał osoby, których nikt nie chciał spowiadać. Nawet kiedy umierał na gruźlicę, uprosił gwardiana, by pozwolił mu wstać z łóżka i iść do konfesjonatu. Po śmierci robi tak samo - pomaga innym.

Za: www.warszawa.gosc.pl

Wenanty Katarzyniec. Polski Szarbel
Wydawnictwo: Esprit
Kod katalogowy: 847706
Cena: 24,90 zł

Odeszli do Pana

ŚP. O. JÓZEF MAZUREK O.Carm (1944 – 2018)

W dniu 8 kwietnia 2018r. w Niedzielę Bożego Miłosierdzia, do Domu Ojca odszedł nasz współbrat O. Józef Mazurek O.Carm.

Ojciec Józef urodził się dnia 5 lutego 1944 r. w Wierzbie, zaś sakrament Chrztu św. przyjął 12 lutego 1944 r. Uczęszczał do Liceum Ogólnokształcącego w Pilźnie i przebywał w tym czasie w Marianacie Zakonu Karmelitów. W 1959 r. został przyjęty do karmelitańskiego Nowicjatu. Pierwszą profesję zakonną złożył 5 września 1960 r., śluby wieczyste 25 listopada 1966 r., zaś święcenia prezbiteratu przyjął 8 kwietnia 1969 r. W 1968 r. wyjechał do Rzymu, aby podjąć studia na Uniwersytecie Gregoriańskim. Przez pierwsze lata kapłaństwa posługiwał w klasztorze krakowskim pełniąc funkcję Asystenta Prowincjała i Prefekta kleryków. Później kolejno posługiwał w klasztorze w Gdańsku od 1979 r. i w Baborowie od 1985r., gdzie pełnił obowiązki wikariusza parafii. W 1988 r. był delegatem Ojca Prowincjała Łukasza Semika na Międzynarodowy Zjazd Prowincjałów Zakonu do Dublina. W tym samym roku 30 sierpnia objął urząd Przeora w klaszto-

rze w Gdańsku, pełnił także funkcję definitora Prowincji. W 1991 r. ponownie zostaje przeniesiony do klasztoru w Baborowie, a w 1997 r. otrzymuje dekret do klasztoru w Krakowie.

Ostatnią placówką posługi O. Józefa był klasztor w Lublinie, gdzie przebywał nieprzerwanie od 2005 r. wspierając braci w posłudze kapelana szpitala.

Ostatnie lata naznaczone były chorobą i cierpieniem, w których widoczna była także pokora i cichość w wypełnianiu zakonnych obowiązków. W każdym przypadku, w dekretach wyznaczających nowe miejsca posługi, można było przeczytać słowa wdzięczności za sumienną pracę i dobre świadectwo życia zakonnego.

Uroczystości pogrzebowe Śp. O. Józefa Mazurka O.Carm odbędą się w Lublinie i w Krakowie. W środę 11 kwietnia 2018 r. o godz. 12.00 w Kościele Karmelitów pw. Św. Proroka Eliasza w Lublinie odprawiona zostanie Msza Św. żałobna, po czym ciało zostanie przewiezione do Krakowa. W czwartek 12 kwietnia 2018 r. o godz. 11.00 w Bazylice Karmelitów w Krakowie pod przewodnictwem J.Eksc. Księdza Bpa Jana Szkodonia celebrowana będzie Msza Św. pogrzebowa, a o 13.00 eksportu do grobu na Cmentarzu Batowickim w Krakowie,

Dobry Jezu, a nasz Panie, daj mu wieczne spoczywanie!

Za: www.karmelici.pl

ŚP. O. INNOCENTY SZUMOWSKI OFMConv (1937 – 2018)

Budowniczy sekretariatu Episkopatu w Warszawie

Z głębokim żalem zawiadamiamy, że w Niepokalanowie 06. 04. 2018 r. zmarł o. Innocenty Szumowski lat 80, profes wieczysty Prowincji Matki Bożej Niepokalanej Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych, w Zakonie lat 60, w kapłaństwie 52 lata, Jubilat w Zakonie.

Pogrzeb śp. o. Innocentego Szumowskiego odbędzie się w Niepokalanowie, 10. 04. 2018 r.(wtorek). Modlitwy przy zmarłym w Sanktuarium św. Maksymiliana od godz. 10.00. Msza święta pogrzebowa w Bazylice o godz. 11.00

Śp. o. Innocenty urodził się 5 maja 1937 roku w Brzozowej, w ówczesnym powiecie białostockim. Pochodził z wielodzietnej (miał jeszcze 3 braci i 2 siostry) rolniczej rodziny Józefa i Zofii zd. Wysocka. Na chrzcie, sprawowanym w parafii pw. św. Jana Chrzciciela w Brzozowej w dniu 12 maja 1937 r., otrzymał

imiona Wincenty Alojzy. Sakrament bierzmowania przyjął w tej samej parafii dnia 2 czerwca 1946 z rąk ks. abpa Romualda Jałbrzykowskiego.

Zaraz po wojnie rozpoczął naukę w Szkole Podstawowej w Brzozowej, kończąc siedem klas. Z powodu braku środków materialnych czuł się w obowiązku szybkiego podjęcia pracy i kontynuowania nauki jedynie w szkole wieczorowej. Jednak służba wojskowa starszych braci i choroba ojca zmusiły go po roku do przerwania szkoły i do powrotu do domu, aby pomóc rodzinie. Ponownie, po dwuletniej przerwie podjął pracę i naukę w Białymstoku, kończąc następną dziesiątą klasę. W tym czasie daje się poznać jako „zaczny, uczciwy, religijny, przykładowy i poważny młodzieniec”, zaangażowany w życie parafii.O/

O. Innocenty od młodych lat odczuwał powołanie poświęcenia się Bogu. Po spotkaniu podczas rekolekcji pierwszego w swym życiu zakonnika z Zakonu OO. Kapucynów i myśląc, że to „najsurowszy zakon”, w sierpniu 1955 zapukał do bram kapucyńskiego nowicjatu w Nowym Mieście nad Pilicą. Jednak po ośmiu miesiącach, w maju 1956 r., prawdopodobnie pod wpływem rozmowy ze swym wujkiem o. Apoloniuszem, franciszkaninem z Poznania, opuścił go z pragnieniem przejścia do naszego Zakonu.

Od 12 września 1956 roku, mając o. Władysława Rygułę za Mistrza, przygotowuje się tym razem w niepokalanowskim nowicjacie do złożenia pierwszych ślubów zakonnych, które składa 15 września 1957 roku na ręce o. Prowincjała Augusta Rosińskiego. Po latach próby, 7 października 1962 roku, w

Krakowie, o. Cecylian Niezgoda, przyjęcie jego profesję wieczystą.

Po skończeniu nowicjatu, o. Innocenty kontynuował naukę na poziomie szkoły średniej dojeżdżając do Warszawy. Została ona uwieczniona egzaminem maturalnym w roku 1959. W latach 1959-1961 rozpoczyna formację do kapłaństwa i studia filozoficzne w Łodzi Łagiewnikach, a następnie, od 1961 do 1961, kontynuuje studia teologiczne w Seminarium Ojców Franciszkanów w Krakowie. W opinii wychowawców uchodził za wyrozumiałego, życzliwego, ofiarnego i pracowitego klero, wywiązującego się ze wszystkich obowiązków. Od pierwszych lat pobytu w Seminarium wykazuje też dużo życiowej zaradności i umiejętności organizacyjnych, dlatego zostają mu powierzane obowiązki np. dziekana kleryków.

Sakrament święceń w stopniu prezbiteratu przyjął w Krakowie dnia 25 czerwca 1965 roku z rąk ks. bp. Juliana Groblickiego. Zaraz po święceniach został wysłany do Niepokalanowa, gdzie pełnił funkcję wice-rektora w Niższym Seminarium Duchownym. Tego samego roku dostał też pozwolenie na odbycie studiów w Prymasowskim Studium Życia Wewnętrzznego przy Metropolitalnym Seminarium Duchownym w Warszawie, które ukończył w 1967 roku.

Na kapitule Prowincjalnej w lipcu 1971 roku został wybrany „Ekonomem-

Prokuratorem Prowincjalnym”, a od 1974 r. pełnił urząd Ekonomą, Poborcy i Asystenta Prowincjalnego. Tym samym opuszcza mury Niepokalanowa i przenosi się do klasztoru w Warszawie, w którym będzie przebywał do roku 1977, kiedy to zostanie mu powierzony urząd gwardiana w Gdyni. Od września 1983 do sierpnia 1988 roku posłuszeństwo wyznaczyło mu klasztor w Łodzi przy ul. Tatrzańkiej (na Dąbrowie), gdzie przyjęcie funkcję ekonoma ds. budowy kościoła.

W roku 1988 powraca do Warszawy, by podjąć się pracy przy Sekretariacie Episkopatu Polski, jako zastępca dyrektora ds. budowy domu Episkopatu im. Jana Pawła II.

Pełni tę funkcję do roku 1991, kiedy to obediencja skieruje go do pracy misyjnej na terenie Białorusi, gdzie spędzi najwięcej lat, najpierw jako proboszcz Parafii Matki Bożej Anielskiej w Grodnie oraz jako delegat Prowincjała na Białoruś (1991-2000) a od 1993 do 2000 jako gwardian grodzieńskiego klasztoru. Mimo zwolnienia z obowiązków przełożonego, o. Innocenty pozostał w Grodnie do roku 2011, pełniąc urząd wikariusza klasztoru, spowiednika sióstr zakonnych i podejmując liczne obowiązki duszpasterskie w parafii. Ostatnią ziemską placówką będzie klasztor, „gdzie wszystko się zaczęło”, czyli Niepokalanów, do którego przybywa na mocy obediencji zakonnej w lipcu 2011 r.

O. Innocenty w podaniu o śluby wieczyste obiecał „przy pomocy Bożej wytrwać w Zakonie do końca życia”. Tym samym spełnił swój pierwotny zamiar, wiernie trwając z pomocą Matki Niepokalanej przez całe swe życie, aż do dnia odejścia do Pana w Jej Grodzie.

Żegnając śp. ojca Innocentego, przede wszystkim wyrażamy naszą wdzięczność Panu Bogu za dar powołania go do naszego Zakonu. Natomiast jemu samemu składamy podziękowanie za jego zakonną i kapłańską służbę. Wpisuje się w historię naszej Prowincji jako niestrudzony ekonom, organizator i budowniczy, a przede wszystkim jako „prekursor franciszkańskiej obecności w Grodnie po powrocie Zakonu na Białoruś” (List Prowincjała z dnia 24.06.2000, L.dz. 495/00). Pozostanie też w pamięci wiernych i kleru ziemi grodzieńskiej jako ofiarny i gorliwy duszpasterz, zaangażowany w pracę na rzecz Diecezji od momentu jej powstania (por. list. Biskupa Grodzieńskiego z dnia 28.06.2011, nr 805/B/2011).

Niech nasz miłosierny Pan, któremu zaufał na drodze powołania, przyjmie zmarłego o. Innocentego przed Swoje Oblicze i da mu kosztować owoców Zmartwychwstania. *O. Jan M. Olszewski Archiwista Prowincji*

ŚP. KS. CZESŁAW SZULIM SDB (1942-2018)

Dnia 1 kwietnia 2018 r. odszedł do Pana śp. ksiądz Czesław Szulim SDB – w 76. roku życia, 56. ślubów zakonnych i 46. roku kapłaństwa.

Curriculum vitae:

ur. 22.07.1942 – Baranowo
1961-1962 – Nowicjat: Czerwińsk nad Wisłą
02.10.1962 – Pierwsze śluby zakonne: Czerwińsk nad Wisłą
1962-1965 – Asystencja: Czerwińsk nad Wisłą
1965-1966 – Asystencja: Jaciążek
1966-1968 – Studia filozoficzne: Czerwińsk nad Wisłą
1968-1972 – Student teologii: Łąd nad Wartą

13.06.1972 – Święcenia kapłańskie: Łąd nad Wartą

1972-1974 – Kobylanka: współpracownik w duszpasterstwie
1974-1977 – Różańsko: współpracownik w duszpasterstwie
1977-1984 – Różanystok: wikariusz parafialny
1984-1992 – Zgierz: dyrektor wspólnoty
1992-1995 – Czerwińsk nad Wisłą: proboszcz
1995-2000 – Łęcze: proboszcz
2000-2005 – Sokołów Podlaski: współpracownik w duszpasterstwie
2005-2018 – Elk: współpracownik w duszpasterstwie, spowiednik

Uroczystości pogrzebowe odbyły się w czwartek, 5 kwietnia 2018 r. w parafii pw. Najśw. Serca Pana Jezusa w Łęczu. *Polecamy ks. Czesława Bożemu Miłosierdziu.* Za: www.salezjanie.pl